

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **P. M.**
státní příslušnost X
bytem X

zastoupen JUDr. Petr Novotný, advokát
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. OAM-20926-44/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný A) podle § 77 odst. 1 písm. i) a zároveň dle § 77 odst. 2 písm.

a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „ZPC“), zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce, a B) podle § 77 odst. 3 ZPC stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, příp. 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že na základě obdržení trestního příkazu Okresního soudu v Mělníku ze dne 13. 10. 2022, sp. zn. 4 T 110/2022, zahájil žalovaný dne 16. 11. 2022 z moci úřední správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce.
3. Žalovaný shledal, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky dle § 77 odst. 1 písm. i) ZPC, neboť byl v ČR ve třech případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Současně od právní moci posledního odsouzení do okamžiku zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než jeden rok. Za tímto účelem si žalovaný opatřil opisy z evidence Rejstříku trestů ČR k osobě žalobce, podle nichž byl žalobce od roku 2016 do roku 2023 v ČR odsouzen za spáchání osmi úmyslných trestných činů.
4. Zároveň žalovaný konstatoval, že jednání žalobce naplňuje i podmínky ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Velké množství úmyslných trestných činů, za které byl žalobce pravomocně odsouzen, je nutné považovat za opakované závažné narušení veřejného pořádku. Soustavné a opakované porušování platných zákonů ČR svědčí jak o nízkém stupni integrace žalobce do společnosti, tak i o absenci výchovného efektu trestů, což značně zvyšuje pravděpodobnost páchaní další trestné činnosti žalobcem v budoucnu. V případě žalobce se nejedná o ojedinělý exces z jinak řádně vedeného života, nýbrž o dlouhodobou a systematickou trestnou činnost. Závažnost jednání žalobce pak podtrhuje i charakter páchané trestné činnosti – žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty různých trestných činů. Žalobce tak představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti.
5. Žalovaný při svém rozhodování posoudil též otázku dopadů napadeného rozhodnutí do sféry soukromého či rodinného života žalobce. Přitom nedospěl k závěru, že by v důsledku vydání napadeného rozhodnutí mělo být do těchto oblastí nepřiměřeně zasazeno. Zrušením trvalého pobytu nedojde k narušení rodinných vazeb žalobce, neboť tento s manželkou ani s dcerami před svým nástupem do výkonu trestu odnětí svobody nesdílel společnou domácnost. Právě tak zrušení trvalého pobytu nezasáhne žalobce ani v ekonomické rovině, jelikož se v současné době nachází ve vězení, kde žádnou práci nevykonává. Žalovaný potom z obsahu správního spisu nezjistil ani žádné jiné skutečnosti nasvědčující aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP). Mimoto zrušení trvalého pobytu žalobce vyhodnotil i jako plně v souladu s Úmluvou o právech dítěte. V případě žalobce totiž veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu jednoznačně převažuje nad jeho právem na soukromý či rodinný život.
6. Poněvadž bylo v případě žalobce prokázáno naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu, uložil žalovaný žalobci povinnost k vycestování z ČR a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

III. Žaloba

7. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož v jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
8. Není pravda, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. S výjimkou prvního odsouzení v roce 2016 byl žalobce vždy odsouzen jen za přečiny, ve většině případů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, jimiž nezpůsobil žádnou škodu. Žalobce se nedopouštěl majetkové či násilné trestné činnosti. Pokud by věděl, že jeho jednání spočívající v opětovném řízení motorového vozidla skončí vězením, v žádném případě by znovu neřídil. Do budoucna již žalobce hodlá zákaz řízení vždy řádně a plně respektovat. Skutečné následky svého jednání žalobce pochopil až nyní v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, který je pro něj dostatečným ponaučením. V ČR má žalobce manželku a děti, se kterými žije ve společné domácnosti. Vzhledem k osobě žalobce a jeho způsobu života je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným opatřením.
9. Žalobce rovněž namítal, že kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu na Ukrajině není jeho návrat na Ukrajinu možný, neboť by zde byl s vysokou pravděpodobností reálně ohrožen na životě.
10. Pro shora uvedené důvody žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření ze dne 12. 2. 2024 žalovaný zejména připomněl povahu a důsledky napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že jednání žalobce naplňuje jak podmínky § 77 odst. 1 písm. i), tak i § 77 odst. 2 písm. a) ZPC.
12. Z hlediska naplnění podmínek ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC je podstatné opakování totožné trestné činnosti žalobcem s narůstající závažností. Není ve veřejném zájmu, aby v ČR pobýval cizinec, který byl v rozmezí sedmi let osmkrát pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Současně má žalobce v evidenční kartě řidiče 29 záznamů o přestupcích a byl mu vysloven dlouhodobý zákaz řízení všech motorových vozidel. Dle judikatury správních soudů přitom není žalovaný povinen hodnotit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek za situace, kdy rozhoduje o zrušení trvalého pobytu kvůli opakovanému závažnému narušování veřejného pořádku, k němuž došlo v minulosti.
13. Ohledně námitky, že byl žalobce odsouzen zejména za přečiny, žalovaný zdůraznil, že přesná kategorizace trestného činu není relevantní. Podstatné je, že byl žalobce odsouzen za úmyslné trestné činy. Pokud se pak týče námitky žalobce, že má v ČR manželku a děti, se kterými žije ve společné domácnosti, žalovaný konstatoval, že tato se nezakládá na pravdě, neboť žalobce se svou rodinou prokazatelně společnou domácnost nesdílí.
14. Žalovaný vysvětlil, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobci vysloven zákaz dalšího pobytu na území ČR, nýbrž mu bylo pouze odebráno pobytové oprávnění, pročez mu byla stanovena povinnost vycestovat. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není trestem správního vyhoštění. Žalobce si tak může požádat o udělení jiného pobytového oprávnění. K nucenému vycestování žalobce zpět na Ukrajinu pak žalovaný uvedl, že jakkoliv by nyní bylo v rozporu s čl. 2 a 3 EÚLP, nepovažuje za nutné z tohoto důvodu zastavovat probíhající správní řízení o zrušení trvalého pobytu. Žalobci nic nebrání, aby

se ucházel o přijetí v jiné bezpečné zemi, kde jeho odsouzení za trestný čin nebude překážkou pro udělení pobytového oprávnění.

15. Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 9. 11. 2022 zahájil žalovaný s žalobcem správní řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Za účelem prokázání podmínek těchto ustanovení založil žalovaný do spisové dokumentace zejména opisy z Rejstříku trestů fyzických osob k osobě žalobce (poslední ze dne 8. 9. 2023), z nichž vyplývá, že byl žalobce v ČR v letech 2016 až 2023 odsouzen za spáchání osmi úmyslných trestných činů. Současně žalovaný do správního spisu zařadil i kopie příslušných rozsudků trestních soudů.
17. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 8 T 51/2016, jenž nabyl právní moci dne 25. 8. 2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby* podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TZ“), za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce tří let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce trvání tří let, a zároveň trest propadnutí věci.
18. Trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 2 T 163/2021, jenž nabyl právní moci dne 4. 11. 2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* podle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen peněžitý trest v souhrnné výši 12 000 Kč a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců.
19. Trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 7. 12. 2021, sp. zn. 2 T 211/2021, jenž nabyl právní moci dne 24. 12. 2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* podle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen peněžitý trest v souhrnné výši 30 000 Kč a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 36 měsíců.
20. Rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 31. 10. 2022, sp. zn. 2 T 152/2022, jenž nabyl právní moci dne 31. 10. 2022, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu neoprávněného zaměstnávání cizinců* podle § 342 odst. 1 TZ, za což mu byl uložen peněžitý trest v souhrnné výši 60 000 Kč.
21. Trestním příkazem Okresního soudu v Mělníku ze dne 13. 10. 2022, sp. zn. 4 T 110/2022, jenž nabyl právní moci dne 2. 11. 2022, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* podle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 10 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce trvání 24 měsíců, a zároveň peněžitý trest v souhrnné výši 50 000 Kč.
22. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 1. 2023, sp. zn. 18 T 147/2022, jenž nabyl ve výroku o vině právní moci dne 3. 3. 2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* podle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody délce osmi měsíců a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových

vozidel na dobu 18 měsíců. K odvolání žalobce byl prvostupňový rozsudek v rozsahu výroku o trestu odnětí svobody zrušen rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 6. 6. 2023, sp. zn. 6 To 82/2023, jímž byl současně žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání pěti měsíců.

23. Rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 29. 3. 2023, sp. zn. 2 T 16/2023, jenž nabyl v rozsahu výroku o vině právní moci dne 26. 4. 2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* podle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání tří let. Tyto závěry byly následně potvrzeny i usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 3 To 83/2023, kterým bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto.
24. Rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. 2 T 82/2023, jenž nabyl právní moci dne 27. 6. 2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání *přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání* dle § 337 odst. 1 písm. a) TZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců.
25. Kromě toho správní spis obsahuje též výsledky lustrace z Cizineckého informačního systému k osobě žalobce, jeho manželce a dcerám ze dne 9. 11. 2022, jakož i záznamy o provedení pobytové kontroly PČR ze dne 6. 12. 2022 a 22. 12. 2022. Současně žalovaný do správního spisu zařadil i protokol o výsledku žalobce ze dne 13. 9. 2023 a výpis z evidenční karty řidiče ze dne 15. 9. 2023, dle kterého měl žalobce k tomuto dni evidováno celkem 29 záznamů o přestupcích a byl mu s platností od 8. 7. 2020 do 4. 1. 2031 vysloven zákaz řízení motorových vozidel.
26. Žalobce nevyužil svého práva na seznámení s podklady pro rozhodnutí a ani se k podkladům nijak nevyjádřil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem soudního řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
28. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
29. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Úvodem právního posouzení považuje zdejší soud za vhodné zdůraznit, že v nyní řešené věci žalovaný rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu naplnění dvou na sobě zcela nezávislých skutkových podstat upravených v § 77 odst. 1

písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, přičemž každá z těchto podstat je *per se* samostatně způsobilá zapříčinit zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince. Z obsahu podané žaloby je však zjevné, že žalobce brojí ve vztahu k výroku I napadeného rozhodnutí jen proti naplnění druhé z aplikovaných skutkových podstat – nesouhlasí se závěrem žalovaného, že *opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek*, tedy zpochybňuje naplnění hypotézy předpokládané § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Za této situace pak krajský soud, vázán obsahem žalobních námitek, nemohl přezkoumat zákonnost úvah a závěrů žalovaného z hlediska naplnění předpokladů ve smyslu § 77 odst. 1 písm. i) ZPC. Opačný postup by představoval vadu řízení před soudem (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Uvedená východiska a mantinely je nutné respektovat i při nynějším přezkumu napadeného rozhodnutí.

32. Skupinou námitek brojil žalobce proti nesplnění zákonných podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Je přesvědčen, že žalovaný podmínku opakovaného závažného narušení veřejného pořádku interpretoval v jeho případě nesprávně. Krajský soud se proto v kontextu této žalobní argumentace nejprve zabýval tím, zda okolnosti příběhu žalobce (samostatně či ve vzájemném souhrnu) umožňují učinit závěr, že jednání žalobce za dobu jeho pobytu na území ČR svou měrou a intenzitou představovalo opakované závažné narušení veřejného pořádku.
33. Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC platí, že: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže, cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
34. Podmínka opakovaného závažného narušení veřejného pořádku představuje typický příklad neurčitého (vágního) právního pojmu, jež nelze dostatečně přesně vymezit. Je tedy úkolem orgánu aplikujícího právo, aby přesný obsah tohoto pojmu vyložil. Činit je tak přitom potřeba vždy *ad hoc* s ohledem na individuální okolnosti posuzovaného případu a konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Co se týče interpretace pojmu veřejný pořádek, je dle ustálené judikatury správních soudů v obecné rovině zapotřebí nahlížet na tento pojem tak, že v sobě zahrnuje vedle norem právních též normy morální, sociální, politické příp. náboženské (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Ve vztahu k interpretaci pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku v intencích ZPC pak krajský soud odkazuje zejména na právní závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dle nichž: *„Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech ZPC třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“* Současně se z ustálené judikatury správních soudů podává, že: *„Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k*

individuálním okolnostem jednotlivých případů“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).

35. Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval kritérii zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, včetně pojmu „opakovaného závažného narušení veřejného pořádku“. Přitom konstatoval, že právní úprava ZPC pracuje s institutem veřejného pořádku v mnoha ustanoveních, přičemž v některých případech váže užití výhrady veřejného pořádku na aktuální (příp. v budoucnu hrozící) narušení veřejného pořádku, jindy aplikaci této výhrady podmiňuje opakovaným a závažným narušením veřejného pořádku v minulosti (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). V rozsudku ze dne 18. 11. 2022 č. j. 3 Azs 235/2022-27, pak Nejvyšší správní soud výslovně judikoval, že: *„Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) však na rozdíl od jiných ustanovení ZPC nestanovuje požadavek hodnotit aktuální hrozbu představovanou osobou cizince pro veřejný pořádek.“* Přitom vysvětlil, že: *„Takový závěr je v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Ohrožení veřejného pořádku je při odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta posuzováno ve vazbě na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil. Tím se uvedené ustanovení odlišuje od čl. 12 směrnice 2003/109/ES, podle kterého lze dlouhodobě pobývajícího rezidenta vyhostit pouze tehdy, představuje-li přímo tato osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.“*
36. Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC musí dojít k opakovanému závažnému narušení veřejného pořádku. Vymezení je tedy na jednu stranu užší, než je tomu v případě zrušení přechodného pobytu, u kterého se obvykle zkoumá, zda by cizinec mohl v průběhu dalšího pobytu na území ČR narušit veřejný pořádek; srov. § 46a až § 46g ZPC. Na straně druhé však umožnění cizinci pobývat na území ČR trvale předpokládá i značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si hodnot, institucí a principů uspořádání české společnosti. Zvláště by cizinec pobývající v ČR trvale měl respektovat právní normy sloužící k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti (srov. zde již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022 č. j. 3 Azs 235/2022-27, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44).
37. Jakkoli nelze vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, v řadě případů tomu tak bude (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Ani to však neznamená, že lze při aplikaci důvodu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC zcela rezignovat na individuální posouzení závažnosti cizincova protiprávního jednání ve vztahu k veřejnému pořádku, jak to ukládá čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33).
38. Ve světle uvedených judikатурních východisek krajský soud důsledně zvážil všechny okolnosti příběhu žalobce. Po zhodnocení pobytové historie žalobce a jeho dosavadního chování v ČR vyhodnotil zdejší soud závěr žalovaného jako zcela korektní a odůvodněný, jestliže v případě žalobce shledal naplnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku dle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Na základě podkladů obsažených ve správním spisu nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce svým jednáním v ČR opakovaně narušil veřejný pořádek, a to závažným způsobem.

39. V této souvislosti krajský soud zejména připomíná, že byl žalobce v rozmezí let 2016 až 2023 v ČR pravomocně odsouzen ze spáchání celkem osmi trestných činů, přičemž žalobce svým jednáním naplnil znaky různých skutkových podstat – páchal typově pestroutrestnou činnost (daňovou, proti pořádku ve věcech veřejných v různých variacích). Lze proto konstatovat, že ze strany žalobce nedošlo „jen“ k jednorázovému či zcela ojedinělému excesu z jinak řádně vedeného způsobu života. Naopak, na jednání žalobce je třeba nahlížet jako na systematické a opakované porušování trestně právních norem, jež v pozici tzv. prostředku *ultima ratio* chrání nejdůležitější společenské statky. Přitom nelze pominout, že veškerou trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, tj. s plnou vůlí dosáhnout protiprávních následků, nikoliv pouze v důsledku nedodržení určité míry opatrnosti. V případě prvního odsouzení (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 8 T 51/2016) navíc žalobce svým jednáním naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu, jelikož zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchal ve značném rozsahu (viz § 240 odst. 2 TZ). Současně trestní soud v jednání žalobce shledal pokračující trestnou činnost trvající více jak 18 měsíců a čítající celkem 87 skutků. Při hodnocení závažnosti jednání žalobce krajský soud zohlednil rovněž to, že se žalobce dopustil trestné činnosti též v době, kdy mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Absenci respektu žalobce k právnímu řádu ČR podtrhuje rovněž i skutečnost, že žalobce opakovaně nerespektoval rozhodnutí správních orgánů ani trestních soudů a i nadále řídil motorové vozidlo navzdory platnému zákazu řízení, čímž se celkově šestkrát (!) dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Pro úplnost nutno dodat, že veškeré skutky žalobce spáchal v rozmezí pouhých 21 měsíců, přičemž od páchání další trestné činnosti jej neodradilo ani postupné zpřísnování uložených trestů.
40. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že okolnosti žalobcem páchané trestné činnosti jednoznačně svou kvantitou i kvalitou naplňují podmínku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC a prokazují, že žalobce na území ČR v minulosti opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Je potřeba odmítnout argumentaci žalobce, že byl většinově odsouzen jen za přečiny, kterými nebyla způsobena žádná škoda. Krajský soud zdůrazňuje, že na protiprávní jednání žalobce je nezbytné nahlížet a posuzovat jej komplexně ve všech souvislostech (nelze tak činit izolovaně bez zohlednění dalšího kontextu). Celkový charakter trestné činnosti a její důsledky potom ve svém souhrnu jednoznačně naplňují kritéria ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC.
41. Kromě toho se žalobce na území ČR v minulosti dopouštěl taktéž páchání přestupků proti pravidlům silničního provozu, a to s vysokou frekvencí. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 15. 9. 2023 plyne, že se žalobce dopustil za dobu svého pobytu v ČR (ke dni 15. 9. 2023) celkem 29 přestupků v silničním provozu, přičemž stav jeho bodového hodnocení vykazoval v době pořízení výpisu 12 bodů. Současně byl žalobci vysloven zákaz řízení všech motorových vozidel s platností od 8. 7. 2020 do 4. 1. 2031. Z toho lze dle krajského soudu jednoznačně usuzovat, že se žalobce, navzdory tomu, že na území ČR trvale pobývá již více než 23 let, nedokázal patřičně začlenit do české společnosti a osvojit si její základní hodnoty, k nimž zcela nepochybně patří i dodržování pravidel silničního provozu a jízda bez přestupků. Četné a dlouhodobé porušování právních norem v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (žalobce páchal dopravní přestupky nepřetržitě v letech 2006 až 2023) jen umocňuje absenci respektu žalobce k právnímu řádu ČR a podtrhuje závěr o opakovaném závažném narušování veřejného pořádku.

42. Pokud tedy žalobce poukazoval na to, že není žádným „pirátem silnic“, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s četnými záznamy v evidenční kartě řidiče. Je rovněž zcela bez významu, zda žalobce již v budoucnu hodlá dodržovat dopravní předpisy, příp. respektovat zákaz řízení motorových vozidel, a kolik naježdil kilometrů. V souladu s názorem žalovaného krajský soud zdůrazňuje, že ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC nemá prospektivní charakter, tj. nestanovuje požadavek hodnotit chování cizince do budoucna, nýbrž ohrožení veřejného pořádku váže výhradně na protiprávní jednání, kterého se cizinec v ČR dopustil v minulosti. Námitka žalobce tudíž není důvodná.
43. Krajský soud taktéž shledal, že je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska svých dopadů do sféry soukromého a rodinného života žalobce. Není pravda, že by měl žalobce žít se svou manželkou a dcerami ve společné domácnosti, jak namítal v žalobě. Z protokolu o pohovoru s žalobcem ze dne 13. 9. 2023 vyplývá, že manželka s dcerami jsou v ČR hlášeny k trvalému pobytu na adrese X ve městě M., přičemž manželka s dcerou M. na této adrese rovněž bydlí. Dcera Y. pak z důvodu studia v současné době žije v Praze, odkud jezdí svou matku se sestrou navštěvovat. Oproti tomu žalobce má hlášen trvalý pobyt v několik set kilometrů vzdálené obci X, kde z důvodu svého zaměstnání i po většinu času fakticky pobývá. Rodinu pak jezdí navštěvovat jen o víkendech. Vedle toho zdejší soud nepřehlédl, že veškerou péči o dcery zajišťuje manželka žalobce. Ta nejenže fyzicky pečuje o dceru M., ale zároveň i finančně podporuje dceru Y. Jelikož má manželka žalobce díky zaměstnání zajištěn vlastní zdroj příjmů, není po finanční stránce na žalobci nijak závislá.
44. Uvedené skutečnosti dle soudu nenasvědčují, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do žalobcova práva na soukromý či rodinný život. Zdejší soud nepopírá, že v příčinné souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí může dojít k jistému narušení zejm. rodinných vazeb žalobce. Vzhledem k důvodům vydání rozhodnutí však soud nepovažuje takové narušení rodinných poměrů žalobce za nepřiměřené. Navíc, k nemalému narušení rodinných vazeb došlo již samotným odsouzením žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jeho výkonem. Krajský soud tudíž uzavírá, že žalovaný posoudil možné dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zcela správně, přičemž své závěry odůvodnil srozumitelně a v rozsahu odpovídajícím povaze posuzované věci.
45. Konečně se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že by mu v případě návratu na Ukrajinu s vysokou pravděpodobností hrozilo kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu ohrožení na životě. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Krajský soud zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobci stanovena povinnost vycestovat zpět na Ukrajinu, nýbrž mu byla v důsledku pozbytí pobytového oprávnění v souladu s ustanovením § 77 odst. 3 ZPC pouze uložena povinnost k vycestování z území ČR. Jinými slovy řečeno, žalobce je sice povinen ve stanovené lhůtě opustit ČR, avšak napadené rozhodnutí jej nenutí vrátit se na Ukrajinu, kde aktuálně probíhá ozbrojený konflikt. Krajský soud uvádí, že se žalobce (při splnění příslušných vnitrostátních právních předpisů) může usadit v jakémkoli jiném státě, kde nebude vystaven riziku ohrožení na životě či zdraví. V tomto ohledu zdejší soud rovněž připomíná, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění, se kterým ZPC kromě stanovení povinnosti opustit území členských států EU automaticky spojuje i zákaz dalšího vstupu na území členských států (srov. § 118 odst. 1 ZPC).

VII. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce